

Santa Mònica cap als 90

Divulgar l'art contemporani amb noves formes és l'objectiu del Centre d'Art Santa Mònica, un antic convent rehabilitat situat al final de la Rambla de Barcelona.

Alexandre Cirici, en el seu *Barcelona pam a pam*, s'acostava al que havia de ser actualment el Centre d'Art de Santa Mònica d'aquesta manera: «Vestíbul del port, aquest ample passeig on és freqüent de veure grups de mariners i rotllanes encercant xarlatans, conserva alguns dels seus vells edificis. A la dreta, un casalot del segle XVII amb una torratxa d'angle, on s'aixopluguen unes dependències municipals i la parròquia provisional de Santa Mònica, és l'antiga casa del Convent dels Agustins Descalços erigit l'any 1636. El seu interior és pobríssim, però el seu claustre és d'un notable barroquisme, molt auster».

Des d'aquella descripció d'Alexandre Cirici el marc de Santa Mònica ha estat en constant remodelatge. La rehabilitació de l'antic convent ha contribuït a canviar la imatge urbanística del final de la Rambla de Barcelona, prop de l'estàtua de Colom de la qual s'obre una perspectiva singular en pujar la passarel·la que dona accés al Centre d'Art.

Precisament la cita d'Alexandre Cirici ve a tomb per a recordar que el Centre rehabilitat pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya inclou l'obertura al públic del Centre de Documentació d'Art Contemporani Alexandre Cirici, a més de la programació habitual combinada amb una sala permanent que aculli exposicions de fotografia d'avantguarda amb referència del que és la «Primavera

fotogràfica de Catalunya», una sala permanent per a mostrar obra d'artistes catalans joves, i una sala de conferències per a organitzar-hi un programa de debats al voltant de l'art d'avui.

El Centre d'Art Santa Mònica s'afegeix a la infraestructura barcelonina, des de la Fundació Miró, Metrònom, el Palau de la Virreina, el Centre Cultural de La Caixa o les mateixes galeries d'art, el futur Museu d'Art Contemporani, o la Fundació Tàpies en construcció. La intenció de la institució promotora a través de la seva Direcció General d'Arts Plàstiques, és la d'omplir les mancances que hi podia haver fins ara en les programacions d'exposicions i dotar el nou Centre d'Art Santa Mònica d'una identitat específica, segons paraules de Josep Miquel Garcia, Delegat d'Arts Plàstiques de la Generalitat.

El mateix Josep Miquel Garcia ha descrit les línies d'actuació del Centre d'Art basant-se, en primer lloc, en aspectes, èpoques i tendències de l'avantguarda catalana del present segle, atendre una millor divulgació i documentació i dins la seva programació anual produir una cita amb l'avantguarda. En aquest sentit, el primer any de funcionament ha viscut mostres tan interessants com «El Surrealisme a Catalunya».

Una segona línia del Centre ha estat i vol ser la difusió de l'art forà, amb contactes amb nuclis actius de l'estat o internacionals per a establir diàlegs vàlids per al públic i per als artistes, com

han estat els casos d'artistes bascos o valencians, als quals caldrà afegir-ne d'americans o alemanys. La tercera línia a seguir pretén revisar determinades personalitats nacionals i internacionals de caràcter significatiu per a la definició de l'avantguarda com s'ha pretès de dur a terme amb Garcia Sevilla, Rainer Fetting, o el sorprenent Zush i els seus llibres.

El Centre d'Art Santa Mònica, doncs, ha nascut amb la idea de transformar-se en un potencial actiu de divulgació d'Art Contemporani en la línia que havíem citat sobre les noves formes de promoure l'art a Europa que es basen més en temàtiques concretes com el de Marsella, en una tradició alternativa germànica com el de Ginebra, atenent més aviat la presa de posició de l'artista en un espai com Grenoble, el que es basa en l'efimeritat com el de París, o la multidisciplinarietat com el de Londres, o el que reflecteix una simbiosi amb una estructura pedagògica com el de Niça. Noves dinàmiques de creació, més que de divulgació.

El calendari d'exposicions per a l'any 1990 s'inicia el mes de gener amb «Artistes de Colònia», una exposició dirigida per José Lebrero Stals com a comissari i que reunirà alguns artistes com ara Gerhard Richter, Sigmar Polke, Anna Bernhard Blume, Klaus von Bruch, Walter Dahn, Dokoupil, Thomas Grunfeld, Georg Herold, M. Kippenberger, J. Klauke, Astrid Klein, Milan Kunc, Thomas Locher, Rosemarie Tro-

kel i Rolf Walz, mostra que romandrà al Centre fins al mes de febrer.

Els mesos de març i abril set artistes portuguesos s'aplegaran sota el títol «Última Frontera», de la qual és comissari Santiago B. Olmo. Aquesta exposició compta amb la col·laboració de la Secretaria de l'Estat per a la Cultura, i reuneix els artistes Cabrita Reis, José Pedro Croft, Jorge Molder, Leonel Moura, Pedro Proença, Rui Sánchez i Juliao Sarmento.

L'abril i el maig es dedicaran a la branca fotogràfica amb la mostra dirigida per Chantal Grande i Vicenç Altaíó com a comissaris, inclosa dins la «Primavera fotogràfica» i que comptarà amb Patrick Faigenbaum, Roland Fisher, Clegg i Guttmaun, Thomas Ruff, Humberto Rivas, Sandy Skouglound, Royd Webb, Hannah Collins, Patrick Tosani, Starn Twins, Joan Fontcuberta, Manel Esclusa, Alfred Jaar, Gunther Förg o Perejaume.

El mes de juny preveu la presentació de l'artista català Àngel Jové, autor polifacètic entre la pintura i l'escultura, a més de col·laborador en muntatges televisius i múltiples performances. En ple període d'estiu, juliol i agost, Jové deixarà pas a una mostra que es presenta com si volgués ser una invitació als visitants amb «Made in Florida», que tindrà com a comissaris Margaret A. Miller, Joseph Jacobs i David Courtney. Els artistes d'aquesta mostra són Robert Rauschenberg, John Chamberlain, James Rosenquist,

Richard Anuskiewickz, Carlos Alfonzo, Harriet Bell, Robert Calvo, Robert Fichter, Duane Hanson, John Henry, Lyman Kipp, Alexa Klenbard, Mernet Larsen, Bob Petersen, Jim Roche, Donald Saff, Deborah Schneider, Robert Thiele, Tyler Turkle, Theo Wujcik i Purvis Young.

Cap a la recta final de la programació del 1990, dins els mesos de setembre i octubre, Lourdes Cirlot té al seu càrrec el comissariat d'«Informalisme a Catalunya», amb la presentació d'Antoni Tàpies, Josep Guinovart, Joan Josep Tharrats, Hernández Pijuan, Ràfols Casamada o Romà Vallès. I els mesos de novembre i desembre el Festival de Performance dividirà el Centre d'Art Santa Mònica en l'anomenat cicle «Proposicions» i el cicle «Fotografia». El primer tindrà com a comissari Luis Francisco Pérez, i el segon Cristina Zelich. Alguns dels artistes que formaran el cicle «Proposicions» seran Begona Egurbide, Carles Guerra, Pilar Viviente o Ignasi Abellí. Dins el cicle «Fotografia» es compta amb Manel Esclusa, Janer Vallhonrat, Joan Fontcuberta, Dreter Appelt, Margarita Musach, Mataparda, Gabriel Lacomba, Guinxà, Royo, Joshua Cooper, Odilon o Jack Foulton, entre altres. Aquesta darrera exposició de la temporada anual de 1990 comptarà també amb una mostra de vídeo.

Tot plegat, mentre espera el trasllat del Servei d'Arts Plàstiques de la Generalitat al mateix Centre d'Art Santa Mònica, traspàs definitiu que representarà en el seu moment que el nou Centre, antic convent rehabilitat, funciona al cent per cent segons les previsions del projecte inicial.

A. Agramunt